

Exspecto vitam venturi saeculi

Romà Casanova, bisbe de Vic

Ja som a les portes del Jubileu 2025. El missatge central proposat pel sant pare Francesc per a aquest any sant és l'esperança. Per a aquest tema és clau l'afirmació de la nostra fe baptismal, expressada en el credo, tant en el dels apòstols, on s'afirma la vida perdurable dins de la fe en l'Esperit Sant, com en el niceno-constantinopolità, en què diem: «Espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria.» Una espera que no abastés la vida eterna no es podria dir amb tota veritat esperança. Perquè sense una resposta adequada a l'enigma de la mort, que remet al mateix misteri de l'amor de Déu, tota esperança humana és insuficient, xocant amb el no-res.

Sense una resposta adequada a l'enigma de la mort, tota esperança humana és insuficient

Els cristians, gràcies a la fe, tenim el do de saber que la nostra vida no acaba amb la mort; sabem que algú ens espera més enllà del que nosaltres puguem veure i entendre. *Tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern*, diu sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,1). I el mateix Jesús en el discurs de comiat, al cenacle, exhortava els deixebles: Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots [...]. Perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. Aquesta és l'esperança que obre al davant nostre un horitzó que no s'acaba, una esperança fiable que neix de la certesa de la resurrecció de Crist d'entre els morts. Gràcies a aquesta esperança fiable, «podem afrontar el nostre present: el present, encara que sigui fatigós, es pot viure i acceptar si porta vers una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí» (Benet XVI, *Spe*

salvi, 1). Creure en la vida eterna, doncs, no és una qüestió baldera, sinó fonamental per a donar sentit a la vida, perquè, com ensenya el Concili Vaticà II, quan manquen el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home queda greument lesionada —com, per desgràcia, s'esdevé sovint avui dia— i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i el dolor resten sense solució, fins al punt que no rarament els homes cauen en la desesperança (cf. GS, 21). La fe cristiana obre l'horitzó a la plenitud de la vida. Com ens diu Francesc, papa, en la butlla de convocatòria del Jubileu: «Nosaltres, per la fe en la vida eterna, tenim la certesa que la història de la humanitat i la de cada un de nosaltres no es dirigeixen cap a un punt cec o un abisme fosc, sinó que s'orienten al trobament amb el Senyor de la glòria» (13).

